

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΥΛΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΓΑΠΗ
ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΣ

Ζωγραφιές
ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

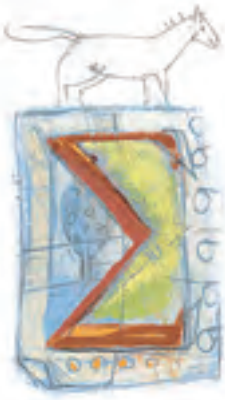

Στη Μυρτώ Φιλίππου
που αγαπάει τα κεράσια
τις ξυλομπογιές
και τα παραμύθια

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΙΒΑΔΙ

ΠΑΡΑΣΕΝΗ
ΑΓΑΠΗ

το μεγάλο λιβάδι καταμεσής είχε φυτρώσει μια ψηλόλιγνη λεύκα. Κανένας δεν θυμόταν πότε και πώς. Ίσως ούτε κι η ίδια θα μπορούσε ν' απαντήσει. Όλοι τη θαύμαζαν για τη λυγερή κορμοστασιά της και προπαντός για την ασημένια της φορεσιά.

Ποιος όμως θα το φανταζόταν πως ήταν μια δυστυχημένη λεύκα; Όσο μακριά κι αν έστελνε το βλέμμα της, δεν συναντούσε άλλο δέντρο.

«Ολομόναχη, λοιπόν, χωρίς φίλους, χωρίς κάποιον ν' αλλάξω δυο κουβέντες», συλλογιζόταν, και συνέχιζε, «Όταν οι άνθρωποι είναι πολύ μόνοι, τότε λένε πως μοιάζουν με καλαμιά στον κάμπο, μα θα έπρεπε καλύτερα να έλεγαν πως μοιάζουν με μένα, σαν λεύκα στο λιβάδι». Αυτές κι άλλες τέτοιες σκέψεις τη βασάνιζαν συνέχεια. Και φαίνεται δεν είχε άδικο η ψηλόλιγνη μοναχική λεύκα. Μικρή παρηγοριά της ήταν, βέβαια, τα πουλιά. Οι ευκαιρίες όμως να τους μιλήσει ήταν πιο λίγες κι απ' τις λίγες. Όλη τη μέρα φτεροκοπούσαν εδώ κι εκεί, κι έρχονταν στα κλαδιά της για να κελαηδήσουν ή να κοιμηθούν. Κι ακόμη, δεν πολυκαταλάβαιναν τη γλώσσα της, γιατί, εδώ που τα λέμε, δεν είναι πράγμα εύκολο να μάθεις τη λαλιά των δέντρων. Όσο για τα τζίτζικια, αυτά ήταν όλο ύπνο και τραγούδι. Δεν νοιάστηκαν ποτέ να πιάσουν κουβέντα με τη λεύκα, κι ας τα φιλοξενούσε κάθε καλοκαίρι.

Έτσι περνούσαν οι μήνες και τα χρόνια, κι όλα φαίνονταν άχρωμα στη λεύκα. Ώσπου, μια μέρα, άρχισε η ζωή να της χαμογελάει. Ήταν μια φθινοπωριάτικη μέρα μ' έναν ήλιο ολόχρυσο, που απλώθηκε στο

λιβάδι μετά την πρωινή βροχή. Φρεσκοπλυμένη απ' τη βροχή γυάλιζε η λεύκα ένα ένα τ' ασημένια φύλλα της. Έφτασε τέλος να γυαλίσει και τα πιο ψηλά, όταν είδε να κατηφορίζει απ' τους πέρα λόφους καλπάζοντας ένα κάτασπρο άλογο. Κάτασπρο σαν το χιόνι. Τόσο περήφανο άλογο δεν είχε ξαναπατήσει στο λιβάδι.

«Αχ, και τι ρυθμικά χορεύει η χαίτη του, έτσι καθώς καλπάζει», συλλογίστηκε η λεύκα.

Σε λίγο διέκρινε στη ράχη του αλόγου έναν μεσόκοπο καβαλάρη. «Θα είναι σίγουρα το αφεντικό του», σκέφτηκε. Κι όσο πλησίαζε το άλογο, αυτή δεν χόρταινε να το κοιτάζει. Πήγε να σπάσει από χαρά η καρδιά της, όταν σταμάτησαν εκεί κοντά κι ο καβαλάρης το έδεσε στον κορμό της. Ήταν ο αγρότης που είχε αγοράσει πρόσφατα το διπλανό χωράφι.

«Όσο κρατάνε οι δουλειές του στο κτήμα θα έχω κι εγώ παρέα», συλλογίστηκε η λεύκα κι έγιναν τα φύλλα της ακόμη πιο ασημένια από ευτυχία. «Ποιος το περίμενε πως θα είχα συντροφιά μου ένα τόσο όμορφο άλογο;»

Όμως το άλογο ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. Και πρώτα πρώτα, γιατί ποτέ δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό να κάνει συντροφιά μ' ένα δέντρο. Κι ύστερα, από μικρό δεν συμπαθούσε και πολύ τα δέντρα, γιατί συχνά το έδεναν στον κορμό τους, ενώ αυτό προτιμούσε να καλπάζει λεύτερο σε κάμπους και βουνά. Και τι παρέα να κάνει μ' ένα δέντρο, αφού τα δέντρα, όπως νόμιζε, δεν ξέρουν να μιλούν;

Ніч на снігопівнічній дорозі

Р.С. 2011

Πέρασε μια, πέρασαν δυο, πέρασαν τρεις μέρες κι η λεύκα απο-
τραβήχτηκε ξανά στη θλίψη και στη μοναξιά της, κι ας είχε τώρα
εκεί, στα πόδια της, το πιο όμορφο άλογο.

Προσπάθησε πολλές φορές να του μιλήσει, μα αυτό ούτε που το κα-
τάλαβε.

Όμως η μοναξιά άρχισε, καθώς πέρασαν οι μέρες, να τρυπώνει σι-
γά σιγά και στην καρδιά του αλόγου, έτσι δεμένο που έμενε με τις
ώρες.

Ένα μεσημέρι σήκωσε το κεφάλι του ψηλά κι αγκάλιασε για πρώτη
φορά με το βλέμμα του τη λεύκα. Θαμπώθηκε απ' την ομορφιά της.

«Ποπό! Τι λυγερή που είναι! Και τι όμορφη! Και τα φύλλα της,
λες κι έχουν πάνω τους καθαρό ασήμι! Μα, πόσο δυστυχισμένη θα

πρέπει να είναι εδώ, ολομόναχη μέσα στο λιβάδι», σιγοφιθύρισε το άλογο και συνέχισε να τη θαυμάζει.

— Αχ, σ' ευχαριστώ που με καταλαβαίνεις, ακούστηκε τότε μια λεπτή μελωδική φωνή να βγαίνει απ' τη φυλλωσιά της λεύκας μαζί με ένα θρόισμα ελαφρύ.

Το άλογο δεν πίστευε στ' αυτιά του. Αλήθεια, ήταν η λεύκα που του μίλησε;

— Όστε έχετε φωνή κι εσείς τα δέντρα; είπε απορημένα. Κι εγώ, που ξέρω μόνο τη γλώσσα των ζώων, πώς γίνεται και καταλαβαίνω τη δική σας γλώσσα;

Και τότε η λεύκα, χαρούμενη που επιτέλους την άκουσε το άσπρο άλογο, απάντησε:

— Το καθετί στη Γη έχει τη γλώσσα του. Κι είναι γλώσσες που για

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΥΛΩΤΗΣ γεννήθηκε το 1952 στη Μύρινα της Λήμνου. Είναι αρχαιολόγος στην Ακαδημία Αθηνών. Δίδαξε στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο και διδάσκει στα μεταπτυχιακά τμήματα της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών και δημιουργική γραφή στο Εθνικό Κέντρο Βιβλίου. Έχει κάνει ανασκαφές στην Κρήτη, τη Σαντορίνη, την αρχαία Ήλιδα και τη Λήμνο. Παράλληλα, από το 1987 ασχολείται συστηματικά και με την παιδική λογοτεχνία. Έχει εκδώσει μέχρι σήμερα περισσότερα από εξήντα βιβλία. Το έργο του *Η παράξενη αγάπη του αλόγου και της λεύκας* τιμήθηκε το 1989 με το ευρωπαϊκό βραβείο Pier Paolo Vergerio. Τα έργα *Το άγαλμα που κρύωνε* και *Ο κλέφτης των καρπουζιών* πήραν το ετήσιο βραβείο του ελληνικού τμήματος της IBBY το 2000 και το 2003 αντίστοιχα. Το 2000 το έργο του *Το άγαλμα που κρύωνε* απέσπασε το Κρατικό βραβείο. Το 2006 τιμήθηκε με το βραβείο «Κώστα και Ελένης Ουράνη» της Ακαδημίας Αθηνών. Το 2000, το 2007 και το 2010 πήρε το βραβείο του περιοδικού *Διαβάζω* για τα βιβλία *Το άγαλμα που κρύωνε*, *Η κυρία Μίνα και η άνοιξη* και *Η σκυλίσια ζωή του γάτου Τζον Αφεντούλη*. Είναι υποψήφιος για το διεθνές βραβείο Χανς-Κρίστιαν Άντερσεν 2012.

Η ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ γεννήθηκε στην Αθήνα το 1962. Το 1986 ολοκλήρωσε σπουδές ζωγραφικής και νωπογραφίας στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δασκάλους τον Γιάννη Μόραλη, τον Δημήτρη Μυταρά και τον Κωνσταντίνο Ξυνόπουλο. Παράλληλα ασχολήθηκε με τη χαρακτηριστική και το σχεδιασμό βιβλίου. Από το 1988 έχει πραγματοποιήσει δώδεκα ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής, χαρακτηριστικής και εικονογράφησης στην Ελλάδα και τη Γερμανία, και έχει πάρει μέρος σε πολλές ομαδικές και διεθνείς εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχουν εκδοθεί περισσότερα από εξήντα βιβλία για παιδιά και ενήλικες με εικονογραφήσεις της. Οκτώ από τα βιβλία που έχει εικονογραφήσει είναι συλλεκτικές, χειροποίητες εκδόσεις, ενώ σε επτά έχει γράψει και τα κείμενα. Έχει αποσπάσει δεκαεννέα ελληνικές και διεθνείς διακρίσεις στο χώρο της εικονογράφησης και του ex-libris. Στις σημαντικότερες συγκαταλέγονται τα Κρατικά βραβεία από το ΥΠΠΟ το 2003, το 2007 και το 2011, τα βραβεία του ελληνικού τμήματος της IBBY 1995, 2005 και 2011, τα βραβεία εικονογραφημένου βιβλίου του περιοδικού *Διαβάζω* το 2007, το 2009 και το 2010, η Golden Pen 2005 και η Plaque 2009 της Διεθνούς Μπιενάλε Βελιγραδίου, η BIB Plaque Μπρατισλάβας 2001 και οι εκπροσωπήσεις της χώρας μας στους διεθνείς διαγωνισμούς Χανς-Κρίστιαν Άντερσεν 2004 και Άστριντ Λίντγκρεν 2008.